

Живко Николић

СВЕТЛО И ТАМНО ГЛЕДАЊЕ

1. С В Е Т Л О : Т Р А Ј Н И Ј Е

нама наметнули њине да светкујемо дане
у којима ће капишта и гробља разарати
вином очарани необуздани
на бој и тешку реч увек приправни
али док реке теку и исте смерове имају
док траве класају а ватре пред избама пламте
пољима у недоглед има да круже сени
покадшто у дну нас невидљиве
а што нам натурају привид наткриљује

2. Т А М Н О : М А Т Е Р Њ А С В Е Т Л О С Т

свему долази крај
и час је да ишчиле ветрови
што љубили смо и штовали
сад похранимо у песак и земљу неорану
и наше срце с тиме
а што нам натурали буду
уз пуно ругања и смеха пуно
једном примити морамо
и ругање и смех као најбољу похвалу
али дубоко негде у нама запретену
да нам жезлом и очи узимају
матерњу светлост чувајмо
и да се никад у њино рухо не претопимо
да њиним оком на све што тече не погледамо
да се увек и увек и увек надамо
нада ће нас одржати једино
кад знамо да свему долази крај
и да крај сваког трена почиње

ИСТОЧНЕ ЗОНЕ

живети у зонама источним
међу њивама међу шумама прастарим
тамо су ноћи мирније
тамо су људи нежнији понекад
и ватре тињају пред избама чудесно
кад зачну се тајновите светковине буђења
љубити смеш што рука ти такне
и дебло чворновато и драгану
другом подарену
и матере и сестрице најдраже

дивно је кажем ти
у брдима удисати студен
из ове земље праха хајдемо
давно упокојенима жртве одаслати
изјутра да се у леденим купамо рекама
међ сватовима жално да попевамо
у доба процвалог дрвећа
страшну умру да чекамо

лучевима ватре преносећи
просторе беспутне између пружене
за ноћ и дан прегазимо

*

сам себи
оном који је
на другу
страну прешао
довикујем

и ако застанем
зашто сам застао
зар изнова исто очекујем
све полази у оба смера
преграде разара
раскол продубљује

тихо је потом самавање
мене свуда
у свему прикривеног

ПРОЛЕЋНЕ ОЛАЛИЈЕ

лила се пали
витла се лила
танковита
кровове прелеће
будиш се поље
будиш се шумо густа

эле се силе
у те тавне рупе скрише
авети не сркнуше воде
урок оде у мртваје

пламти лила танковита
прескакало од врбових младица
низ до се јагње забелело
ослушни све је будно
и вода је пробуђена

НАВ

одвојим се
од тела мајушног
у беспутно летим
и лутам пољима
у биље се у горолисје станим
у воду бистру
у стену планинску
ал ме задуго ие такне
ни ветар бритки
ни сен
ни звер икоја
и ја се у мишји скутам дах
узнем му све
спокојство
и душу
ал мира ми не буде ни тад
одвојим се
и изнова се у биље
у горолисје
у нечији дах
јер ми је лет трајан
јер ми је лет беспутан

К Л Е Т В А

да удари грдни дажд
да угаси сва огњишта
да однесе све прагове
црно теби све да бива
пољем мобу не водио
гумном коња не гонио
оштре косе не ковао
бистрих не имао вода
семе да ти буде клето
где ходио пусто оставио
мучну игру стално плео
ни онај те не смирио свет

низ поље неведе не прооде
ни але огњене
ни нежит страшни
каранђелози гором не вијају
не гањају орлови шарени
не муте се извори
у недра даждевњак не тура
од сребра не кује цар
не кују сабље и српови
не отачу густа вина
процвале не љубе моме
клетве из капе не бацају
угљевља не гасе

сазаци не изврћу
житом бунари не посипљу
на брву нечисти не скупљају
уз огњишта мачке не легају
не веју големи снегови

што бивало не бива више
бива да су поља опустела
да су брда оголела
да срубљен је дуб освештани
јелену круна сломљена
хромога вука кожа разапета
по виделу магла превучена